

[Vestergaard Eriksen.]

pensionister som invalidepensionister m. fl., og det står folkeunionen fuldt ud for.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ib Andersen)
(FP):

Der var forskellige ting, jeg på grund af taletiden ikke nåede at komme ind på før; det var f. eks. spørgsmålet om nogle uopklarede beløb, som fru Eva Gredal omtalte, bl. a. i forbindelse med hjemmehjælp. Ved at forhøje pensionsgrænsen for ægtefæller opnår vi netop — det er i hvert fald vores skøn — at pensionisterne kan blive hjemme, fordi de ved at få nogle flere penge mellem hænderne har råd til at få hjemmehjælp, og hvis de ikke selv er i stand til at betale det, kan de få det på linje med alle mulige andre over de sociale hjælpeforanstaltninger.

Til socialministeren vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at de grupper, der ligger uden for 67 års alderen, hovedsagelig er dem, det er vanskeligt at administrere, men den gruppe, som er vanskeligt at administrere, er dem, vi gerne vil have pillet ud af dette system og pensioneret særskilt med en enhedspension; det er f. eks. den pensionist, der begynder at grave have hos naboen eller tage sig et lille fritidsjob som billetkontrolør i en biograf el. lign., og som så pludselig for det første skal betale kildeskat — det har han afgjort heller ikke noget imod — men hvis pension så også skal tages op til nyvurdering, om den nu skal være efter den eller den skala — og her har vi et stort pensionsområde. Det er det, som vores system går ud på at fjerne, for en pensionist må simpelt hen tjene, hvad han vil, det eneste, han skal, er at betale kildeskat, men de 350 kr. om måneden har han stadig væk til sig selv.

Så var der det spørgsmål — jeg tror, det var fru Eva Gredal, der nævnte det — hvad man ville gøre ud over 1977, for længere stod der ikke om i loven. Vi ved jo ikke, hvordan prisudviklingen vil være, så derfor må vi tage det op til vurdering, når vi når så langt. Hvis vi kunne forudsige, at vi havde

en inflation på en 18-20 pct. i de næste 10 år — hvilket vi for alt i verden ikke vil håbe — kunne vi hurtigt regne ud, hvor meget det skulle give indtil 1987, men det kan da ikke være det, der er meningen. Vi har regnet det frem til 1977, og så må vi tage det op igen og se, om der er sket ændringer i prisniveauet, om vi skal forhøje med 50 kr., med 100 kr. eller med et andet beløb.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Forbrydelser mod kønssædeligheden) [af Grønborg m. fl.).

(Lovforslag nr. 62. Fremsat 30/10 74).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det væsentlige i det forslag om ændring af straffeloven, som retsforbundets folketingsgruppe her har fremsat, er forslaget om at ophæve den særlige aldersgrænse på 18 år for homoseksuelle forhold i straffelovens § 225, stk. 2. En sådan ændring vil medføre, at der gælder en fælles aldersgrænse på 15 år for homoseksuelle og heteroseksuelle forhold.

Spørgsmålet om ophævelse af den særlige 18 års aldersgrænse for homoseksuelle forhold har i de sidste år flere gange foreligget for folketinget, sidste gang da min forgænger, Karl Hjortnæs, i november 1973 fremsatte et forslag om nedsættelse af aldersgrænsen for såvel heteroseksuelle som homoseksuelle forhold til en fælles aldersgrænse på 14

[Justitsministeren.]

år. Dette forslag byggede bl. a. på to udtalelser fra retslægerrådet fra 1972. Derimod havde forslaget ikke været forelagt for straffelovrådet.

Efter at forslaget var bortfaldet som følge af folketingsvalget i december 1973, anmodede jeg i april 1974 straffelovrådet om en udtalelse om den foreslåede nedsættelse af aldersgrænserne for heteroseksuelle og homoseksuelle forhold til en fælles aldersgrænse på 14 år.

Da retsudvalget under behandlingen af lovforslaget af november 1973 havde rejst spørgsmål om en ophævelse af den faste aldersgrænse for heteroseksuelle forhold i straffelovens § 222, stk. 1, i forbindelse med en eventuel skærpelse af forførelsesbestemelsen i § 223, stk. 2, anmodede jeg samtidig straffelovrådet om en udtalelse om dette spørgsmål.

De spørgsmål, der knytter sig til straffelovens aldersgrænser for heteroseksuelle og homoseksuelle forhold, er således for tiden undergivet en samlet behandling i straffelovrådet. De udtalelser, som retslægerrådet har afgivet om disse spørgsmål, og som der, for så vidt angår den ene af udtalelserne, nemlig udtalelsen af 23. maj 1972, henvises til i bemærkningerne til retsforbundets forslag, indgår i straffelovrådets overvejelser.

Efter min opfattelse bør der ikke tages endelig stilling til spørgsmålet om en nedsættelse af straffelovens aldersgrænser for seksuelle forhold, før straffelovrådets udtalelse foreligger, og jeg skal derfor ikke i dag udtale mig nærmere om det forslag, som retsforbundet har fremsat. Men jeg kan oplyse, at straffelovrådets udtalelse må forventes at foreligge i begyndelsen af 1975.

Tastesen (S):

Socialdemokratiet kan give tilslutning til det af retsforbundet fremsatte forslag, der går ud på at afskaffe den sidste rest af den grimme lov. Med en vedtagelse af dette forslag vil der ikke længere være nogen straffetrig forskel mellem heteroseksuelle og homoseksuelle forhold. Dette er helt i overensstemmelse med det grundsynspunkt, at en minoritetsgruppe skal stilles lige for loven i forhold til det store flertal, som har en anden adfærd. De mennesker, der er homoseksuelle, har ikke selv valgt at være en

minoritet. Efter lægevidenskabelige undersøgelser er det således, at mellem 3 og 4 pct. af befolkningen fødes med anlæg, der er homoseksuelt orienteret. Retslægerrådet har, som justitsministeren udtalte det, uden betænkelighed kunne tiltræde, at straffeloven ændres på dette punkt.

Da der ikke er nogen grund til at tro, at denne ligestilling af de homoseksuelles forhold vil føre til det, man frygtede, nemlig at nogle ville blive forledt til homoseksuel adfærd, mener jeg, at vi uden videre kan tiltræde forslaget.

Hertil kommer, at der findes en beskyttelsesparagraf i straffeloven — jeg tror, det er § 223, stk. 2 — som justitsministeren også omtalte, og denne beskyttelsesparagraf skulle være tilstrækkelig også i dette forhold. Strafferammen kan oven i købet gå op til 6 års fængsel.

Nu har vi altså hørt, at man venter straffelovrådets vurdering, og hvis den kommer i begyndelsen af det nye år, herunder også vurderingen af en sænkning af den samlede seksuelle lavgrænse fra 15 år til 14 år, vil det nok være klogt at vurdere disse to forhold under ét i retsudvalget. Så jeg håber trods alt på, at vi kommer til vejs ende inden denne samlings slutning, eller eventuelt at forslaget fremsættes efter et folketingsvalg i 1975.

Kirsten Jacobsen (FP):

Den mere tekniske redegørelse for det foreliggende lovforslag har justitsministeren jo så udmærket givet, og jeg skal derfor nøjes med at fremføre, at fremskridspartiets folketingsgruppe, i hvert fald den største del, er meget velvilligt indstillet til lovforslaget, og at vi derfor kan love en hurtig og velvillig udvalgsbehandling. Men jeg må samtidig gøre opmærksom på, at der i folketingsgruppen er et mindretal, som er imod lovforslaget.

Mette Madsen (V):

Venstre vil ikke afvise forslaget, men indstillet på, at vi skal have en drøftelse af det i retsudvalget. Vi mener dog ikke, denne drøftelse bør finde sted, før vi har modtaget straffelovrådets udtalelse.

I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at venstre ønsker at fastholde 15 år som den kriminelle lavalder for piger. Men vi

[Metta Madsen.]

vil som sagt gerne drøfte og overveje en ændring i de paragraffer, der er omtalt i det foreliggende lovforslag.

Lone Dybkjær (RV):

Da jeg gennemgik lovforslaget, var jeg ikke klar over, at straffelovrådet behandlede spørgsmålet i øjeblikket, og det forekommer mig rimeligt, navnlig hvis straffelovrådet kan blive færdig i begyndelsen af det nye år, at vi venter med endelig stillingtagen til lovforslaget, til vi har hørt også disse udtalelser. Jeg vil alligevel gerne fremsætte det radikale venstres bemærkninger til lovforslaget.

Det radikale venstre kan, på nær et par enkelte medlemmer, der forbeholder sig deres stilling, tilslutte sig det foreliggende lovforslag om ændring af den borgerlige straffelov. Vi skal her navnlig henholde os til retslægerådets udtalelser om de eventuelle risici, der fra lægelig side kunne antages at være forbundet med en ligestilling af homoseksuelle og heteroseksuelle forhold i straffeloven. Denne udtalelse er gennemgået i bemærkningerne til lovforslaget, og jeg skal derfor ikke gentage den her.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi erkender — og navnlig som lovgivningsmagt drager de praktiske konsekvenser af denne erkendelse — at vi på forskellige områder har minoritetsgrupper, som med rette kan føle sig uretfærdigt behandlet af samfundet. Homoseksuelle personer er en sådan minoritetsgruppe, som har fået en særbehandling i vort samfund og har kunnet føle sig som en gruppe, man ikke rigtig ville vedkende sig. Denne tilstand må ophøre: homoseksuelle og heteroseksuelle personer må ligestilles efter loven.

Mange heteroseksuelle personer har utvivlsomt meget svært ved at forstå homoseksuelle personer. Andre betragter homoseksualitet som en sygdom, og atter andre er bange for, at mindreårige kan påvirkes således, at ellers heteroseksuelt orienterede personer bliver homoseksuelle. Det er der måske ikke noget at sige til, navnlig med den tys-tys holdning, der generelt har været omkring disse spørgsmål her i landet, måske særlig før i tiden. Det kan kun mere viden, mere oplysning, mere åben tale om problemerne råde bod på.

For os i dag er hovedspørgsmålet imidlertid, om der er en begrundelse for at opretholde forskellige aldersgrænser for homoseksuelle og heteroseksuelle personer, og det viser retslægerådets udtalelser at der ikke er.

I tilknytning hertil vil jeg dog gerne understrege, at jeg anser det for vigtigt, at § 223, stk. 2, den såkaldte forførelsesparagraf, opretholdes såvel for heteroseksuelle som for homoseksuelle forhold. Det må være muligt at straffe personer, der misbruger deres alder og erfaring over for unge.

Det er derfor med glæde, jeg på vegne af et flertal i den radikale gruppe kan tilslutte mig forslaget.

Da vi nu imidlertid er ved dette lovforslag og herved har fået lejlighed til at slå op på paragrafferne i den borgerlige straffelov om forbrydelser mod kønssædeligheden, kan et par generelle bemærkninger om hele kapitlet måske være på sin plads. En gennemlæsning indgiver nemlig i hvert fald mig fornemmelsen af, at der nok er nogle af paragrafferne, der bør moderniseres.

Her skal jeg bare fremhæve, at det ville være ønskeligt, om man kunne ændre lavalderen for seksuelle forhold til 14 år. Med den tidligere fysiske modning, der indtræffer i dag, må det forekomme helt rimeligt, at de 15 år ikke længere opretholdes. Retslægerådet har hertil nogle bemærkninger om, at den fysiske og psykiske modenhed ikke altid følges ad, og det må man give rådet ret i — det kan man for alle aldersgrupper påvise adskillige eksempler på — men det er vel egentlig ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er, hvornår samfundet skal sætte ind med straffeforanstaltninger, og her forekommer det mig for såvel heteroseksuelles som homoseksuelles vedkommende, at en aldersgrænse på 14 år, i hvert tilfælde indtil vi hører nærmere, må være det mest rimelige.

Hagen Hagensen (KF):

Det, vi drøfter her i dag, er, som det allerede er nævnt af justitsministeren, det lovforslag, der blev fremsat af den daværende justitsminister i november i fjor, men som ikke nåede at komme frem til behandling.

Jeg skal ikke sige, at der ikke kan være grund til at se på disse forhold, og det er da højst sandsynligt, at der i vor tid, hvor så meget bedømmes på anden måde end før,

[Hagen Hagensen.]

kan være behov for også på dette felt at give ensartede regler for aldersgrænsen for at straffe personer af samme køn, der har kønslig omgang.

På den anden side vil jeg sige, at uanset at der foreligger en erklæring fra retslægerådet, der udtaler sig ud fra lægelige grunde, kan der være grund til i udvalget at se på spørgsmålet i forbindelse med beskyttelsen af de unge. Jeg må dog føje til, at unge i visse tilfælde udnytter ældre, så man måske også i den forbindelse kunne tale om, at det ville være naturligt at nedsætte den aldersgrænse, vi nu har.

Jeg skal blot sige, at vi er rede til at se nærmere på forslaget under udvalgsarbejdet og derefter vil tage stilling efter forholdene, som de kommer til at foreligge.

Poul Boeg (CD):

Centrum-demokraterne ser med principiel velvilje på det forslag, som retsforbundet her har fremsat. De gældende regler går jo tilbage til straffeloven af 1930, og det vil sige, at der i mellemtiden har været en væsentlig udvikling, bl. a. en samfundsmæssig udvikling, men jo også en udvikling derved, at f. eks. pubertetsalderen nu indtræder tidligere, end den gjorde før, og på baggrund af disse forhold finder vi, at der er en sund og rimelig tanke i forslaget.

På den anden side er vi helt enige i det, som den højtærede justitsminister var inde på, nemlig at når straffelovrådet netop for øjeblikket er ved at behandle dette spørgsmål, og når vi, som vi yderligere fik at vide, kan regne med at have en betænkning eller rapport fra straffelovrådet inden for en ret overskuelig fremtid, ville det eneste naturlige være at stille sig afventende og vente med at gå videre med sagen, indtil vi i udvalget kan få denne betænkning og lade den gå med ind i de nærmere overvejelser.

Poul Dam (SF):

Vi er jo så rare her i folketinget, at når vi får besked om, at straffelovrådet tænker og nok vil tænke færdig på et eller andet tidspunkt i fremtiden, så bøjer vi hovedet og siger: ja, så må vi jo lade være med at tænke så længe. Men da der nu her er givet et slags løfte fra ministeren om, at straffelovrådet vil blive færdig først i det nye år,

enfin, så må vi jo se på, hvad straffelovrådet kommer med.

Jeg vil gerne tilføje, at så må vi håbe på, at vi kan fa hele dette kapitel kulegravet; sådan som det er i øjeblikket, bærer det jo præg af en meget gammeldags mandstænkning. Man forestiller sig den aktive mand og den stakkels værgeløse kvinde; sådan er det vel ikke altid i praksis. Man forestiller sig altså også, at man i moralens navn skal beskytte personer under en vis alder, og det er vistnok helt i uoverensstemmelse med praksis både menneskelig praksis og vel også rets- og politi praksis. Det må være væsentligt, at der findes regler om tvang, om udnyttelse og alt det dér, og det må vi kunne nøjes med og så fjerne alt det andet, som kun er rester af gammeldags tænkning. Naturligvis synes vi, at retsforbundets forslag er et lille, beskedent hanefjed i den rigtige retning.

Bracher (KrF):

Forslagsstillerne siger i deres skriftlige fremsættelse, at de ikke finder det rimeligt, at der gælder en særlig høj aldersgrænse på 18 år for homoseksuelle forhold. Jeg må sige, at mit parti finder det rimeligt, at der er en sådan aldersgrænse, og at unge indtil 18 år beskyttes af straffeloven mod misbrug af seksuelle afvigere. Vi vil derfor stemme imod forslaget; vi kan ikke anerkende retslægerådets udtalelse om, at man må ligestille homoseksuelle og heteroseksuelle i strafferetlig henseende.

Men i øvrigt er vi indstillet på at afvente straffelovrådets udtalelser. Selve forslaget vil vi altså gå imod.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi kan absolut støtte dette lovforslag. Retslægerådets udtalelser må danne grundlag for en ændring af de hidtidige regler om en særlig aldersgrænse for homoseksuelle forhold. Jeg tror nok, det har været en almindelig opfattelse i befolkningen, at det ikke var en nødvendig foranstaltning, og nu bliver det altså bekræftet fra sagkyndig side.

Der lå selvfølgelig i reglerne en beskyttelse af vores unge, men den kan afvises som overflødig, og samtidig ved vi — og det vil jeg meget gerne minde kristeligt folkeparti om — at mange ældre homoseksuelle har været udsat for grov udnyttelse af unge

[**Hanno Reintoft.**]

med en kriminel holdning til tilværelsen; de har været udsat for pengeafpresning og trusler, hvis de har haft et forhold til en ung, de troede var over 18 år, men som så senere afslørede at være under 18 år. Det har været en forfølgelse af mennesker, som vi ikke i et retssamfund på nogen måde kan acceptere.

Det er selvfølgelig vores principielle opfattelse, at minoriteter, der betragtes som afvigere i vores samfund — det kan være os, der har en rigtig opfattelse af, at det er afvigelser, det kan også være os, der har en forkert — må have beskyttelse, og de må have lige rettigheder, selvfølgelig under forudsætning af, at deres afvigelse ikke skader hverken enkeltpersoner eller samfundet som helhed.

Dette er ganske usandsynligt med hensyn til vores homoseksuelle minoritet. Den trænger langt mere til forståelse og støtte og til en effektiv lovgivning, der hjælper den, end til en lovgivning, der kriminaliserer en gruppe, der i forvejen har det svært og har risikoen for at glide ud i social deroute.

I det hele taget så jeg meget gerne, at vi snart fik en seriøs debat i folketinget om, hvad vi skal kriminalisere i vores samfund, for jeg tror, der er meget store områder, der faktisk trænger til at blive afkriminaliseret, fordi de hviler på gammel fordom eller på faktiske ejerforhold i samfundet, der gør det illusorisk, dyrt og menneskeligt forkert at kriminalisere dem.

Birgit Busk (U):

Jeg har intet imod, at homoseksuelle sidestilles med heteroseksuelle, men jeg har meget imod, at børn og unge, såvel piger som drenge, bliver sat mere og mere uden for beskyttelse i lovgivningsmæssig henseende.

Ordføreren for forslagsstillerne (Grønborg) (DR):

Jeg takker for den positive modtagelse, som lovforslaget har fået fra langt de fleste ordførere. Jeg mener, det er et lovforslag, som bør vedtages så snart som muligt, og jeg mener ikke, vi skal vente længere end højst nødvendigt på straffelovrådets udtalelse, for straffelovrådet har jo mere til behandling end dette forslag, bl.a. også spørgsmålet om generel nedsættelse af den

strafferetlige alder til 14 år for begge former for kønsliv.

Det må betragtes som en retfærdigheds-handling at vedtage dette lovforslag over for den gruppe af mennesker, som har været udsat for en forskelsbehandling igennem tiderne på grund af forhold, de ikke selv har været herre over. Vi er alle født med et sæt kromosomer, som betinger vort seksuelle adfærdsmønster; det kan vi ikke gøre ved. Det kan derfor ikke være rimeligt, at samfundet straffer en seksuel udfoldelse, som homoseksuelle betragter som normal. Der bør være samme strafferetlige aldersgrænse for heteroseksuelle og homoseksuelle forhold, og retslægerrådet finder det ubetænkeligt med en sådan ligestilling. Den nuværende straffegrænse på 18 år virker urimelig, fordi den kriminaliserer en stor minoritetsgruppe alene på grund af dens medfødte seksuelle anlæg.

Straffegrænsen på 18 år giver, som det har været nævnt af hr. Hagen Hagensen, muligheder for unge, som er heteroseksuelle, til at udnytte ældre homoseksuelle, der ingen retsbeskyttelse kan få, fordi de selv ville blive straffet, hvis de anmeldte et afpresningsforsøg. Bevidstheden om at afvige fra flertallets seksuelle normer må være en stor belastning for de homoseksuelle, og samfundet bør ikke gøre det sværere for dem ved at belægge deres kønsliv med straf.

Til hr. Bracher vil jeg sige, at så vidt jeg er underrettet, var Jesus meget tolerant i seksuelle forhold, men jeg kan forstå, at det er de kristne i folkepartiet ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.59.

Mødet genoptaget kl. 14.00.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om offentlighed i forvaltningen.

(Lovforslag nr. 82. Fremsat 14/11 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ejler Koch (S):

Socialdemokratiet kan give tilslutning til udsættelsen af revisionen af offentlighedsloven. Denne udsættelse blev jo allerede bebudet af den tidligere justitsminister, da vi behandlede forslaget til folketingsbeslutning vedrørende en forvaltningslov.

Vi er enige i den betragtning, at skal der lovgives på disse områder, må vi have et meget bedre grundlag end det, vi hidtil har haft at diskutere problemerne på, og det tror jeg at alle her i salen, måske undtagen den tidligere forslagsstiller, hr. Hans Toft, er enige om. Hertil kommer yderligere, at der ikke er så forfærdelig store problemer ved at udsætte denne lovgivning, for det spiller ikke så forfærdelig stor en rolle, om vi får en generel forvaltningslov eller ej. De problemer, der eksisterer vedrørende forholdet mellem borger og administration, løses ikke ved en yderligere formalisering af forvaltningen. Jeg er helt enig med den tidligere justitsminister Karl Hjortnæs, der i efteråret 1973 her i tinget ved behandlingen af det konservative forslag sagde, at det var ikke gennemførelsen af en forvaltningslov, der ville løse de centrale problemer. Det, der er problemet, er den tid, sagernes behandling tager i den offentlige forvaltning, og det er den måde, hvorpå den offentlige forvaltning henvender sig til borgeren på. Disse problemer løses ikke ved en forvaltningslov, måske snarere tværtimod.

Jeg vil derfor også gerne tage et vist forbehold over for den forsigtige bebudelse af en generel forvaltningslov, som ministeren kommer med i bemærkningerne til det foreliggende lovforslag. Vi i socialdemokratiet er ikke afklaret med hensyn til nødvendigheden af en forvaltningslov, og derfor er jeg langt mere enig i de meget forsigtige bemærkninger, det daværende menige medlem fru Nathalie Lind kom med her i salen

i 1973, end jeg er med justitsministerens bemærkninger til det foreliggende forslag.

Gerstrøm (FP):

I fremskridtspartiet kan vi ikke tilslutte os, at revisionen af denne lov udskydes. Vi mener, at princippet om offentlighed i forvaltningen er et udmærket princip, der har fungeret godt med den nuværende lov, men vi mener, det skal gøres endnu bedre. Vi skal have inddraget endnu flere ting under denne lovgivning, f. eks. obligatorisk parts-høring, og vi skal have klargjort visse ting angående det interne arbejdsmateriale, hvad der virkelig er internt i de forskellige institutioner. Det skal f. eks. ikke være muligt, som det sker i dag, for justitsministeriet at mistolke loven og med den begrundelse nægte at udlevere bagmandsrapporten til de mennesker, der bliver bagvasket heri. Vi skal have lavet det sådan, at bagmandsrapporten skal udleveres til de mennesker, der er nævnt heri. Bl. a. derfor skal vi have revisionen af denne lov gennemført hurtigst muligt.

Karlskov Jensen (V):

Der er jo tale om, som de to foregående talere har nævnt, at udskyde en revision i 2 år, fra 1974-75 til 1976-77, og det kan vi fra venstres side tiltræde.

Vi er af den opfattelse, at når der skal ske en revision af denne lov, må man have en vis erfaring for, hvordan den gældende lov har virket, og det får vi selvfølgelig yderligere ved udskydelsen. Dernæst er der tale om, at man prøver at undersøge muligheden for at udvide det område, hvor der er adgang til aktindsigt, dels til arbejdsmaterialet i kommunalforvaltningen, dels til ansættelse i offentlig tjeneste, forfremmelse og dels til hospitalsjournaler.

Som det er nævnt af justitsministeren i fremsættelsestalen og i bemærkningerne til lovforslaget, overvejes der også en lovgivning vedrørende en mere generel sagsbehandling i forbindelse med forvaltningen.

Ud fra disse synspunkter må det forekomme rimeligt, at man udsætter revisionen af den gældende lov, og jeg må også acceptere 2 års udskydelse, selv om jeg i og for sig også gerne havde set, at det kunne gennemføres noget hurtigere. Men primært må vi have afsluttet de overvejelser og undersøgel-